

Arrest

nr. 171 532 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing werd op 22 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2015 deed verzoeker te Sint-Truiden een aankomstverklaring (bijlage 3), waarbij hij tot 18 maart 2016 tot verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Op 22 februari 2016 werd verzoeker door de luchthavenpolitie te Zaventem geïnterpelleerd bij het gebruik van een ongeldig document, met name een Griekse verblijfssticker die geseind staat als "in beslag te nemen", waarna de politie een proces-verbaal opstelde.

Op 22 februari 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, die bij arrest nr. 163 106 op 26 februari 2016 werd verworpen.

Op 22 februari 2016 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor vier jaar (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

K., K. (...)

geboorteplaats: Inconnu

nationaliteit: Armeense

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenanacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

De beslissing tot verwijdering van 22/02/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: X1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Betrokkene werd 21/02/2016 op heterdaad betrapt op het gebruik van eert valse Griekse verblijfsticker (PV n° HV.55.FW.110172/2016 van de federale politie van Zaventem). Het gebruik van valse documenten is een Inbreuk tegen de openbare orde, reden waarom geen termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met eert inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Griekse verblijfsticker (PV nr HV.56.FW.110172/2016 van de federale politie van Zaventem).

Betrokkene heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, aan de hand van deze valse Griekse verblijfsticker.

Om deze redenen werd er, in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde, t>en inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

Op 15 maart 2016 werd verzoeker onder escorte naar Armenië verwijderd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december

2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954}.

Art. 74/11. luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. ”

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd of maximum vijf jaar indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1 ° en art. 74/11, §1, 3° alinéa van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Aan verzoeker wordt geen termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend, aangezien hij valse documenten zou hebben gebruikt dewelke een inbreuk impliceert van de openbare orde. Tevens wordt verzoeker verweten fraude of andere onwettige middelen te hebben gehanteerd om toegelaten te worden tot een verblijf in België of om zijn recht op verblijf te behouden in het Rijk.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij wel een officiële inschrijving bezit in het Rijk. Uit de aankomstverklaring nr. 132/2015 geldig t.e.m. 18/03/2016 blijkt dat verzoeker desalniettemin ingeschreven is 3800 Sint-Truiden, Leopold II straat 63/402, alwaar tevens zijn partner en twee minderjarige kinderen woonachtig zijn.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Verzoeker wijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overweging 50 van voormeld arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar; zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Er dient in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM zulks een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.¹

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat in hoofde van verzoeker, aangezien het gebruik van valse documenten in de bestreden beslissing gecatalogiseerd wordt als een schending van de openbare orde. In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken inzake het gebruik van dit vals document.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek in hoofde van verzoeker.

Er dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat er in het administratief dossier van verzoeker nergens een proces-verbaal aanwezig is die voorgaande standpunten kracht kan bijzetten.

Bovendien is er geen enkele document bestaande in het administratief dossier waaruit blijkt dat de verblijfstitel van verzoeker vals en geseind is als in beslag te nemen.

Verwerende partij gaat er al te makkelijk vanuit dat de verblijfstitel van verzoeker een vals document is. Verder strafrechtelijk onderzoek zal dit gegeven al dan niet bevestigen.

Verzoeker kan deze eenzijdige vaststellingen van de politionele diensten niet dienstig toetsen aan enig objectief document bestaande in het administratief dossier.

Het Administratief verslag dd. 21/02/2016 inzake het illegaal verblijf stelt uitdrukkelijk het volgende:

"Betrokkene werd gecontroleerd in de vertrekhal van de luchthaven door een ploeg van de politiezorg. Na controle van zijn document merken ze een Griekse verblijfssticker in het paspoort. Deze verblijfssticker is geseind als in beslag te nemen. Na verdere controle van betrokkene vinden ze een recente aankomstverklaring van Sint-Truiden op basis van het Armeense paspoort met Griekse verblijfstitel. "

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker sedert 29/12/2015 door Stad 3800 Sint-Truiden in het bezit werd gesteld van een Bijlage 3, dewelke aan verzoeker uitdrukkelijk een wettelijk verblijf toekende t.e.m. 18/03/2016.

Verzoeker diende voor deze datum een arbeidsovereenkomst, een bewijs van goed gedrag en zeden en een medisch attest toe te voegen aan zijn dossier dewelke door Stad Sint-Truiden zou worden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken voor verdere behandeling.

Bovendien wordt in het administratief verslag uitdrukkelijk gestipuleerd dat verzoeker een - na verdere controle - een recente aankomstverklaring van Sint-Truiden op basis van het Armeense paspoort met Griekse verblijfstitel blijkt te bezitten. Het is derhalve werkelijk onmogelijk om te stellen dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument in zijn bezit had op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding, temeer daar de Griekse verblijfstitel eerder al reeds uitvoering aan een controle werd onderworpen door Stad Sint-Truiden, die hem een Bijlage 3 verleende met een geldigheidstermijn t.e.m. 18/03/2016.

Het louter gegeven dat verzoeker een verblijfstitel naar voren heeft gebracht dewelke prima facie geen rechtsgeldige waarde zou bezitten in België, althans volgens de stelling van de politie te Zaventem, zonder het voeren van enig objectief onderzoek, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan

worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gehanteerd ten einde toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, aangezien hij zich eerder precies bij de bevoegde diensten heeft aangemeld ten einde zich te laten inschrijven en in het bezit is gesteld (na een uitvoerige controle door de vreemdelingendienst van Stad Sint-Truiden) van een Bijlage 3 geldig t.e.m. 18/03/2016. Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert. Evenmin kan er sprake zijn van fraude of het gebruik van enig ander onwettige middel om een verblijf in België te bekomen of er te behouden louter op basis van één proces-verbaal dewelke daarenboven nog niet eens aantrefbaar is in het administratief dossier van verzoeker. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wei een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM". De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Het adres van verzoeker nl. 3800 Sint-Truiden, (...) stemt bovendien volledig overeen met adres van zijn partner en twee minderjarige kinderen. Uit het vragenlijst bestaande in het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zelf te kennen geeft dat hij een vrouw en twee kinderen heeft in België. Verwerende partij werd blijkbaar op de hoogte gesteld van dit gegeven, doch heeft dit element niet nader onderzocht in de bestreden beslissing (Stukken 3 en 4).

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVRM een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grand van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet².

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker één gezin vormt met zijn partner en twee minderjarige kinderen en dit element aan verwerende partij gekend was.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker met een schending van art. 8 EVRM tot gevolg.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen.

(zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.)."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van voornoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig is geweest en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van verzoeker.

Zo stelt verzoeker dat nergens in het administratief dossier een proces-verbaal aanwezig is, of documenten waaruit blijkt dat de Griekse verblijfstitel geseind zou staan als in beslag te nemen waaraan

verzoeker de vaststelling van de politionele diensten dienstig zou kunnen toetsen. De Raad stelt echter vast dat het administratief dossier wel degelijk een afschrift bevat van een elektronisch administratief verslag waarmee de politiediensten rapporteren aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Sowieso blijkt dat verzoeker kennis heeft van dit administratief verslag van de federale politie nu hij het zelf bij zijn verzoekschrift voegt. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen bij een documentcontrole in de vertrekhal van de luchthaven bleek dat de (valse) Griekse verblijfssticker in zijn paspoort geseind stond als in beslag te nemen. In dit administratief verslag is het PV-nummer terug te vinden dat ook in de beslissing werd weergegeven en op basis waarvan betrokkene desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van het thans bestreden inreisverbod.

Verzoeker wijst er verder op dat hij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen wel degelijk over wettig verblijf beschikte, nu de gemeente Sint-Truiden hem op 29 december 2015 in het bezit stelde van een aankomstverklaring (bijlage 3) met geldigheid tot 18 maart 2016. Verzoeker meent dat het dan ook wettelijk onmogelijk was om te stellen dat hij geen geldig verblijfsdocument in zijn bezit had op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding. De Raad wijst erop dat in het thans bestreden inreisverbod niet wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een verblijfsdocument, maar dat wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn aanwezigheid heeft gemeld aan de hand van een valse Griekse verblijfssticker, zoals blijkt uit het PV opgesteld door de federale politie van Zaventem. Verzoeker kan deze motivering en de vaststellingen van de federale politie niet dienstig weerleggen door te verwijzen naar het feit dat hem een aankomstverklaring werd afgegeven, nu deze aankomstverklaring juist op grond van de bedoelde valse verblijfssticker werd verkregen en nu de ambtenaren van een gemeentebestuur bevoegd noch opgeleid zijn om de geldigheid van een verblijfsdocument te onderzoeken, zoals verweerder terecht opmerkt in de nota.

Verzoeker houdt verder een betoog omtrent de notie van openbare orde zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU, en wijst erop dat het door het Hof van Justitie vereiste individueel, actueel en daadwerkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde *in casu* geenszins door de gemachtigde werd aangetoond en in geen geval blijkt uit het eenmalig gebruiken van een verblijfssticker die vals zou zijn.

De Raad wijst er echter op dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de concrete motieven van de thans bestreden beslissing, waarin immers wordt gesteld dat de termijn van het inreisverbod vier jaar bedraagt overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 3de alinea van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker "*fraude [heeft] gepleegd of andere onwettige middelen [heeft] gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*", waarna wordt verduidelijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het gebruik van een valse Griekse verblijfssticker. De Raad stipt aan dat deze fraude de reden is waarom de termijn van het inreisverbod op vier jaar werd gebracht, zoals artikel 74/11, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet toestaat, terwijl de rechtspraak van het Hof van Justitie waar verzoeker naar verwijst, omtrent het individueel, actueel en daadwerkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde, relevantie heeft in het geval waar de gemachtigde op grond van artikel 74/11, § 1, 4de alinea van de Vreemdelingenwet zou besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met een termijn van meer dan vijf jaar omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Waar verzoeker de inbreuk tegen de openbare orde zou bedoelen die als motief wordt aangewend om voor de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn toe te staan, merkt de Raad op dat het thans niet de verwijderingsbeslissing is die wordt aangevochten, doch wel het inreisverbod waarin enkel wordt verwezen naar de verwijderingsbeslissing. Ten overvloede weze nog aangestipt dat het arrest Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 C-554/13 waarnaar verzoeker verwijst niet enkel stelt dat het feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld op zich geen rechtvaardiging vormt voor het bestaan van een gevaar voor de openbare orde maar eveneens in punt 52 "*Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.*" Er moet met de persoonlijke

en actuele gedragingen rekening worden gehouden en in deze kon de gemachtigde het recentelijk gebruik van een vals stuk wel degelijk redelijkerwijs als een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde beschouwen.

Verzoeker meent ten slotte nog dat de gemachtigde op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, hoewel dit gezinsleven wel degelijk aan de gemachtigde bekend was. Verzoeker wijst erop dat zijn adres volledig overeenstemt met dat van zijn partner en twee minderjarige kinderen, zoals blijkt uit de gezinssamenstellingen die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, en dat hij in de vragenlijst zelf te kennen heeft gegeven dat hij een vrouw en twee kinderen in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Nu verzoeker een schending aanvoert van zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, onderzoekt de Raad het middel vanuit deze optiek.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden die aan het bestuur bekend zijn of zouden moeten zijn, kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden die hem bekend waren of dienden te zijn in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Het begrip 'gezinsleven' is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* in gebreke blijft aan te tonen dat de gemachtigde op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen op de hoogte was of diende te zijn van een gezinsleven dat verzoeker in het Rijk zou onderhouden en dat kan worden beschouwd als beschermingswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker erop wijst dat hij, in de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt, verklaard heeft dat hij in België een partner en twee minderjarige kinderen heeft, stelt de Raad vast dat deze vragenlijst op 23 februari 2016 werd afgenomen, hetzij op de dag nadat de thans bestreden beslissing werd genomen, zodat verzoeker hiermee niet dienstig aantoonde dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het bestaan van zijn beweerde gezinsleven.

De stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk de (frauduleuze) aankomstverklaring en afschriften van gezinssamenstellingen van mevrouw P. A. van 2014 en 2016 waarop verzoeker geenszins vermeld staat, waaruit gezamenlijk zou moeten blijken dat verzoeker op hetzelfde adres woont als mevrouw P.A. en haar twee minderjarige kinderen, die haar achternaam dragen, volstaan ook niet om de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden en dus van een beschermingswaardig gezinsleven in België zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Ten overvloede wijst de Raad op wat hieromtrent werd vastgesteld in het arrest nr. 163 106 van de Raad van 26 februari 2016, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 22 februari 2016 werd verworpen. Daar werd immers aangestipt dat blijkens de stukken van het administratief dossier verzoeker op 20 december 2015 in België zou zijn aangekomen nadat hij eerder, op 12 februari 2013, uit België zou zijn vertrokken, zodat uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker sedert februari 2013 nog in België zou hebben verbleven en hier een beschermingswaardig gezinsleven zou hebben onderhouden.

Nu dit gezinsleven tussen verzoeker en zijn voorgehouden partner en kinderen op geen enkele wijze voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing, en verzoeker dus niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat deze belangrijke omstandigheid van het feitelijk gezinsleven goed gekend was door de overheid, diende de gemachtigde dan ook geen belangenafweging of fair balance toets te maken tussen deze gezinsbelangen en de belangen van de Belgische staat.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig of onevenredig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, of dat hij deze niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze artikelen of van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 3, punt 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat het "risico op onderduiken" definieert in het kader van deze richtlijn, laat hij na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES